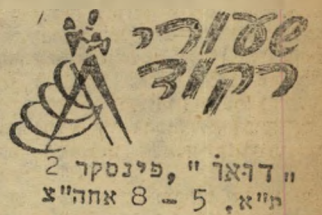

המנשר העברי

עקרונות "הפעולה השמית"

המהדורה השניה והשלמה, המכילה זו הפעם הראשונה את התכנית החברתית והכלכלית — סוציאליזם חופשי — כלכלה מרחבית — שלב הקימוס בישראל — תיכנון ממלכתי — יוזמה חופשית — מימון הקימוס — חיסול המשק הציוני.

המחיר 500 פרוטה להשיג בכל הקיפוסים.

אנו קונים ומחליפים מצלמות, משקפות וכל דבר ה-שייך לצילום במחירים טובים. כמו-כן אנו מבצעים עבודות צילום מ-מדרגה ראשונה, פתוח, הגדלה והדפסה. אנו מעתיקים תעודות באחריות, מהירות וסודיות.

פוטו-בדור
המהיר, החוב התלום וז

התה
התסט
תקלת פרס

המינוי

- קבלת
- חשבונות,
- נא
- פרע
- אותו
- בהקדם.

התה
התסט
תקלת פרס

במדינה

חיים, שחזרתי ואני מקחה שגם אתה שמח. הוא לא כל כך שמח, ורעד מכעס כש השיב לי: "לי יש מחשבות אחרות מאשר לשופט אליוצור מלחי, ששיחרר אותך מאשמת הרצח. לכן אני לא נותן לך את ידי". מיד ביקשתי לכנס את המזכירות, ולהסיר ביר את האסון שירד על משפחתנו. דרשתי עזרה כספית להגן על אחי, עזרה שמגיעה לו בתור חבר הקיבוץ. הם החליטו שהעניין אינו דחוף, ולקיבוץ יש בעיות בוערות יותר. לכן הבטיחו להשיב לי תוך חודש ימים.

לא היתה לנו כל ברירה, ואשתי מכרה את כל תכשיטיה — כולל טבעת הנישואין שלה — כדי לשלם את הוצאות המשפט. **גלדי לא גילה.** אחרי חודש ימים הודיעו לי, שהמזכירות החליטה לא לעזור במימון המשפט, מפני ששכרנו את עורך-

אחרי כל הרעש שעשינו, מינה הקבוץ בשבילנו את עורך-הדין משה ישי, והוא ראה אותנו בפעם הראשונה כשציון בא לבית-המשפט וביקש להשתחרר. עורך-הדין ישי הסביר לנו באותה הזדמנות, שאין כל צורך שייפגש אתנו, והוא יודע את העבודה שלו גם בלי העצות והעדות שלנו.

כאילו ככלא. באותו זמן שמעתי כלי מיני דברים שלא כל כך האמנתי להם. רק אחר כך התברר שזאת היתה האמת.

חברים שלי באו לנחם את אשתי וגורשו מהקבוץ. אשתי לא הורשתה לנסוע אלינו ללא אישור מיוחד של המזכירות. המשטרה הירשתה לבקר אותי בבית-הסוהר, אבל מזכירות הקיבוץ אמרה לאשתי שלא תעז לבקר אותי שם. רק בבית-המשפט מותר היה לה לבקר אותי.

אבל גם שם לא יכלה לעשות את זה. כי

משפחת סלומון שוכנת רעב* שהילדים יחשבו שהיא רוצחת*

הדין פוגטש. סיפרתי את זה לציון, הנמצא בבית-הסוהר, והוא הכריז על שביתת-רעב. נבהלתי ורצתי אל סוכמן, כדי לגלות לו את החלטת אחי. סוכמן לא נבהל וטען שלא איכפת לו כלל מה שאחי עושה.

החלטתי לא להתייאש ופניתי אל ח"כ ישראל גלילי, ששמעתי עליו הרבה וידעתי שהוא איש חשוב במפלגה. הוא אפילו לא שמע את הטענות שלי, ואמר שירדע לו שכולנו לא התנהגנו בסדר בקבוץ. אבל גלילי לא גילה לי מה היו הדברים שהינינו לא בסדר.

אני לא כועס על החברים בקבוץ. גם אבי מלכיאל בן ה'57, אשתי לאה ורחל סלומון השוכנתם אתי, לא מתמרמרים עליהם. אנחנו יודעים שהחלטה זו יצאה על-ידי שלושה ארבעה חברי מזכירות, ולא לפי רצונם של רוב החברים.

משפט

רוני נרצח בעוני

מי הרג את רוני? שאלו את עצמם השבוע שוכני הבתים הרעועים ברחוב 75 בפי. המשטרה עצרה את הריו של רוני לוי (6), האשימה אותם בהריגת בנם המפגור, על-ידי הונחתו. אולם כל עובד סוציאלי היה יכול להבהיר לעוצרים, כי הפעוטים הגרים בסביבה זו יכולים למות בשקט, גם מבלי שתתערב בכך יד אדם.

סיפורה של משפחת לוי אופייני לסיפורן של מאות משפחות שגרות באזור זה, בהבדל אחד — בעוד שרוב לדיהן של המשפחות המטופלות בילדים רבים הינם גורמלים, מתפתחים אפילו באווירה הדחוסה של השכונה, היה ילדם רוני ילד מפגור.

חצי שנה אחר הולדת רוני, התלוננה סבתו במשטרה כי משה לוי, אבי הילד, עומד לנטוש אותו ואת אמו. לוי נעצר לחודש, הסכים לאחר שבועיים למסור את הבן למוסד של העזרה הסוציאלית. ארבע שנים היה הכל בסדר, אחר כך תבע המוסד כי לוי יקח את ילדו בחזרה. לא היה להם תקן לילדים מפגרים.

המענק שבגנו. ההורגים התגדלו. ידעתי

* מימין: מאב מלכיאל, האח פנחס, אשת פנחס — לאה, רחל סלומון, אחותם של הנרצחת.

הם לא רצו להגיד לה מתי יש לציון ולי משפטים. כל פעם שבאה לבקש חופשה מה-עבודה, היו אומרים לה היום אין משפט. אחרי יום היא היתה קוראת בעתון שנערכה ישיבה.

כל ההתנהגות הזאת עלתה לה על העצבים ואז היא עשתה שיגאה: היא ביקשה את העתון ג'רוסלס-פוסט, כי אינה יודעת עברית.

ברור שהיא קיבלת דחקה את העתון למר-חב. היא התלוננה שלפי העתון העברי אינה יכולה לדעת מתי מתקיים משפט, אבל במזכירות הקיבוץ הסבירו לה שבשבילם, גם היא כאלו נלקחה על-ידי המשטרה לבית הסוהר.

כרי שהילדים לא ידעו. אחרי 62 יום שיתרו את רחל סלומון, כי הבינו שלא רצחה את אחותה. גם כששיחררו אותה לא בא איזה חבר מן הקבוץ לומר לה שלום, ולא לקחו אותה הביתה. היא הגיעה לגבעתי-ברנר בסרמפ.

איך שחזרה לקבוץ לא החזירו אותה לע-בודה שלה במטבח של בית-הספר. כולם אמרו שהיא לא אשמה, אבל לא רצו לתת לה לעבוד בקרבת הילדים.

זה לא היה איכפת לה. העיקר בשבילה היה להציל את ציון ואותי. כמוני גם היא האמינה למזכירות הקיבוץ, וסיפרה להם על התנהגותו של עורך-הדין ישי. עד היום היא לא שוכחת שהם זרקו אותה מן הישיבה, ואמרו לה שלא תתערב כלל בעניינים.

כשראינו את זה החלטנו לשכור את עורך-הדין אלי פוגטש. הוא הסכים לעשות חקירה יסודית בגבעתי-ברנר, אבל מזכירות הקבוץ גירשה אותו. לכן הוא פנה אל בית-הדין, וכעבור יומיים הודיע לו המזכיר שהוא יכול להיכנס למשק.

ברי ידים. שלושה חודשים בלתי אצל המשטרה, שהתנהגה אל ציון ואלו בהגינות רבה. למרות כל מה ששמעתי, לא האמנתי שהקיבוץ מתכנן לנו. אמרתי: איך יכול להיות שגבעתי-ברנר תהיה רעה אלינו כל-כך? הרי מעולם לא עשינו סקנדלים וגם עם מפלגת אחדות-העבודה היינו תמיד בסדר.

כשבאתי לקבוץ שמתי חיוך על-השפתים שלי, למרות כל הסבל הרב שעברתי במשך הזמן. תיכף-כשהגעתי הלכתי אל יצחק טובי-מן, מזכיר גבעתי-ברנר, הושטתי לו-את ידי ואמרתי: "אני שמח לחזור למשק. ילדי שמי

(המשך מעמוד 7)
חובותיו — 2500 ל"י לשיכון, למכולת, לבנק, לעיריית ודון.

"אולי אין הוא המאושר באדם, אך כמעט אין לעקור מפיו תלונות או טרונות... אין הוא מתאונן. אך מדוע אין נותנים עבודה לבתו עליזה (בת 15 וחצי) שעזבה את בית-הספר היסודי עוד בכתה ו', כדי לעזור בבית? ניסה בלשכת-העבודה לנוער העובד — אין עבודה. ניסה בבית-החרושת לסרדינים שבצ'ינג — סירבו לקבלה, אף כי קיבלו לעבודה את בתו של איש האיגוד המקצועי במועצת פועלי טבריה. הוא יודע כי כדי שיוקל על לדי, עליהם לרכוש חינוך. והנה מסרבים לקבל את בתו לגן-הילדים, משום שאין בידו 20 ל"י במוז-מניס לשלם. הוא מוכן לפרוע את הסכום בתשלומים. אך העיריה מסרבת ודוחה אותו."

אם זה האיש שנקלס — יכלו קוראי הארץ לשאול — אז מי האיש שלא נקלט?

הצד השני

"את דגל המדינה אסור לקשט ואסור לשנות בכל צורה שהיא. יש להציבו ולה-ניפו רק בצורתו המקורית בלי כל שעטנו. בשבועות האחרונים, נכחתי באספות בחי-רות במקומות שונים בארץ. ראיתי כיצד פרשו את הדגל הלאומי מעל ובחזית שול-חן הנשיאות או דוכן הנואמים. נוהג זה פסול... אסור לתלות על הדגל הלאומי כתובות, שלטים, או סיסמאות, ולהניפו במ-קום שהוא עלול להתלכלך. אסור להשתמש בו לצרכי פרסום." במילים אלה פרסם הש-בוע היומון חרות, במדור פרקי הדר, תגובה נועזת על שימוש לא נכון בדגל הלאומי. הרשימה פורסמה בעמוד הרביעי של גליון ערב שבת. באותו גליון, בעמוד השלישי, פורסמה תמונתו של מנהיג תנועת החרות גואם מעל במה בפני המוני חיפה. צורת הבמה: ארבעה מוטות עץ מסביבם מתוחים, בצורת ריבוע, ארבעה דגלים לאומיים.

קיבוצים

שביתת-רעב אילמת

שתי נשים ושני גברים ישבו על ספסל עץ בחצר בית הקבוץ המאוחד, ברחוב לבונטין 20 בתל-אביב ושתקו. הם ערכו שביתת רעב. תביעתם היתה כי מוסדות הקבוץ המאוחד ישיפיעו על קבוץ גבעת ברנר, בו הם חברים מזה שבע שנים, כי ישלם את הוצאות ההגנה של אחיהם, ציון סלומון, שערך אותה שעה שביתת רעב בכלא רמלה. אך לא הוציאו הגה.

אביו של ציון, מלכיאל, אחיו פנחס, אשת האח לאה ואחותה של הנרצחת ובת דורתו של ציון, רחל סלומון, ישבו על הספסל ללא נוע. לא היה על ידם שלט או הסבר אחר. "איך אפשר לדעת שהם עורכים שביתת רעב?" שאל מזכיר אחד הקיבוצים שהוזמן למקום. הארבעה לא הגיבו. בארץ מולדתם, הורו, האדם אינו חייב לזעוק שהוא מוחה. מספיק שהוא עושה זאת בשקט.

סיפר השבוע פנחס סלומון, שנערך צר יחד עם אחיו ציון באשמת רצח אביגיל ("העולם הזה" 111), שוחרר מחומר הוכחות, לכתב "העולם הזה":

איננו שובתים נגד המשטרה. היא התייח-סה אלינו בהגינות. יש לנו רק טענות לק-בוצ בו חיינו ועבדנו שבע שנים, נחשבנו לתכרים לכל דבר. עד שאירע האסון.

שבועיים אחרי שאביגיל נרצחה עצרה המשטרה את ציון אחי, את רחל סלומון אחותה של אביגיל ואותי. אף-אחד מהקבוץ לא בא להגיד לנו שלום כל זמן שבתנו בבית-הסוהר. אפילו לא מסרו לנו דרישת שלום מהילדים שלנו שנשארו בגבעתי-ברנר.

באותו זמן חשבנו שהקבוץ יעזור לנו. היה לנו מול שהמשטרה לא עצרה את אשתי לאה, כי לאה הלכה למזכירות וביק-שה שיתנו לנו עזרה. היא הסבירה שאנחנו מוכרחים עזרה-משפטית ואין לנו כסף לה-שיג לבדנו עורך-דין. כי כשעלינו לארץ לפני שבע שנים באנו ישר לגבעתי-ברנר ושם לא נותנים לאנשים כסף בעד העבודה שלהם.

אבל המזכירות סירבה. אחי אהרון, שגר בלוד, התרגו למשעב התשובה השלילית של מזכירות-הקבוץ ופנה אליהם שנית. הם אמרו לו שלא צריך בכלל עורך-דין שיג-עלינו, אם אנחנו לא אשמים מפני שאם לא רצחנו את אביגיל נצא מכל העסק גם בלי משפט. אבל אם אפילו רצחנו את אביגיל — לא מגיעה לנו הגנה משפטית?